

"A Can Barça no solar

Ferran Ariño va quedar a només mil vots de diferència de Josep Lluís Núñez en les eleccions a la presidència del Barça de 1978. Ara, quan s'ha encetat un altre període electoral al club, Ariño recorda les turbulències d'aquell procés i desitja que no tornin.

Per a les properes eleccions a la presidència del Barça hi ha una persona que està disposada a col·laborar amb qui li demani algun consell. La seva experiència així li ho permet. És Ferran Arino, directiu del Barça durant set anys, president del Barça Atlètic i un dels grans promotors del futbol base blau-grana. Arino va estar a punt de guanyar les primeres eleccions democràtiques a Can Barça, el maig de 1978. Menys de mil vots el van privar de la presidència barcelonista, que va quedar en mans de Josep Lluís Núñez. En l'entrevista repassa aspectes d'aquelles eleccions, marcades per la politització i per altres episodis obscurs. La idea és que no es tornin a repetir enguany.

—*Es presentarà a les properes eleccions a la presidència del Barça?*

—No, no m'hi presentaré. En aquests moments no tinc cap contacte amb ningú. Això no vol dir que si sortís alguna candidatura amb qui més o menys lliguessin les idees m'hi negués, però pensant sempre en el Barça. Només acceptaria si ho veiés molt clar. Però no vull entrar a formar part de cap junta directiva ni tenir cap càrrec.

—*No en guarda un gran record de les eleccions de 1978...*

—Jo vaig rebre moltes pressions. Una venia de la mateixa junta directiva d'aquell moment i de gent bastant afí a Banca Catalana, que volien que cedís la meua candidatura a en Víctor Sagi, un altre candidat. I amb el Sagi no m'hi vaig identificar. L'altra pressió venia d'un altre candidat, Josep Lluís Núñez. Els dos vam mantenir una reunió al restaurant L'Oca, de Barcelona, on em va proposar de fer coalició amb ell. Li vaig dir que poséssim els programes al damunt de la taula, que en parléssim i, si coincidíem, tiréssim endavant. El Núñez em va dir que res de programes, que "aquí, el Barça som tu i jo, i proud. Si ens posem d'acord això està fet". Evidentment no vam arribar a cap acord.

—*Però el president del Barça sempre parla del soci...*

—Sí, però on el té situat, el soci? Per al Núñez el soci és una persona que només ha de callar i pagar. Allò que em va dir s'ho creia i s'ho continua creient. Per exemple, la qüestió dels compromissaris. A qui representen? Els compromissaris en general, i amb tots els respectes, s'empassen el que els donen. S'haurien de crear unes normes per ser-

ho —experiència en el món de l'esport, al Barça, ser avalat per un nombre determinat de socis...— i una vegada això es fa saber als socis, quin és el seu compromissari representant, a qui s'han d'adreçar per a qualsevol cosa. Els socis no coneixen els compromissaris i aquests no coneixen els socis. El soci se l'ha de tenir molt més en compte. Al nostre programa electoral volíem instaurar el congrés del soci, que se celebraria periòdicament, mitjançant unes comissions d'assessorament. També crec que és molt important que quan una persona es dona d'alta com a soci se li enviï una carta de benvinguda, amb els estatuts, se li expliqui com pot participar en la vida del club... Si en aquest moment preguntéssim quants socis del Barça tenen els estatuts penso que no arribaríem a l'1%.

—*Què volia demostrar vostè en aquelles eleccions?*

—Jo vaig intentar demostrar que a Can Barça no solament té poder

"Jo vaig intentar demostrar que a Can Barça no solament té poder el diner. El diner ja el té el Barça, i el senyor Núñez. Jo volia demostrar que una persona que coneix el club, el país, el futbol, encara que no sigui milionari, també pot ser president."

el diner. El diner, ja el té el Barça, i el senyor Núñez, a més, ens l'ha multiplicat. Jo volia demostrar que una persona que coneix el club, el país, el futbol, encara que no sigui milionari, també pot ser president del Barça. I és que a Can Barça ha manat sempre la gent del sector especulatiu del moment: el ram del cotó, del ferro, de la construcció... I quan certs grups van veure que volia dur a terme aquesta idea van començar amb els atacs del comunisme, del marxisme i del PSUC. Ningú no va creure que el president del Barça pogués ser algú que no tingués la força del diner.

ent té poder el diner”

SUSANNA SÁEZ

—Per què es van polititzar tant aquells comicis barcelonistes?

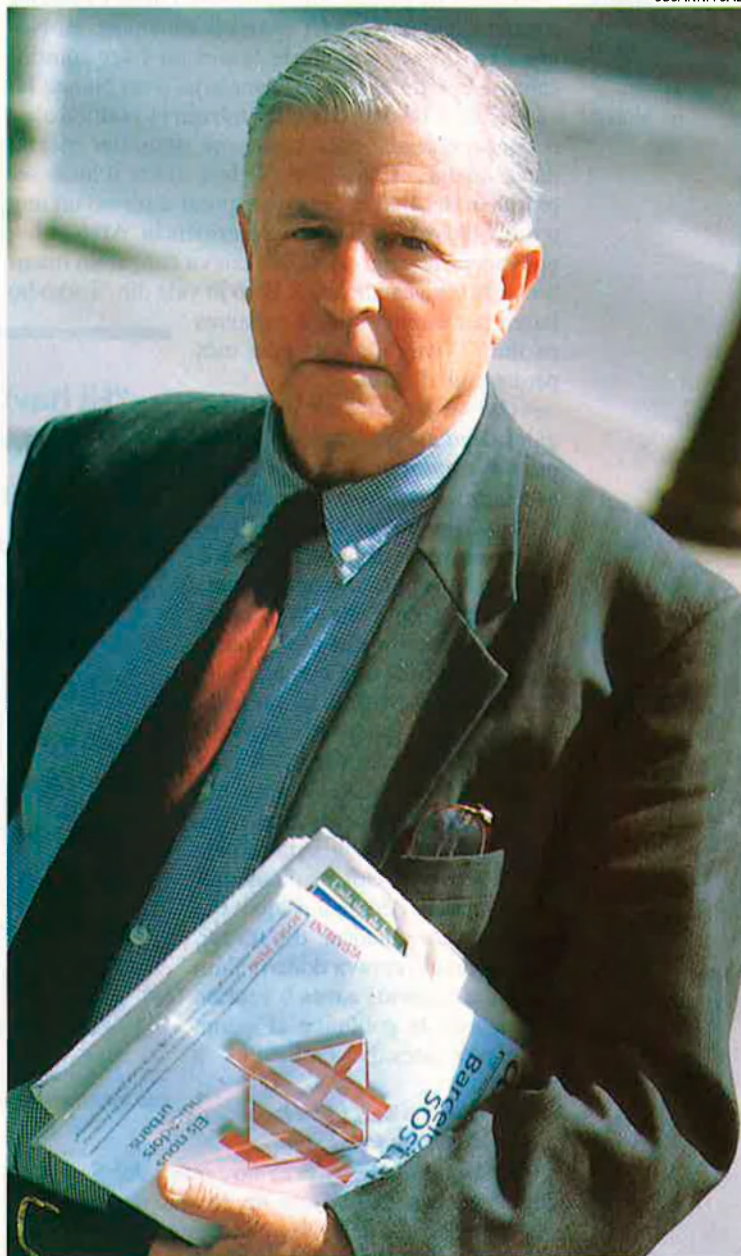
—En futbol, la política és un tema que fa fàstic, és un tema de malintencionats. En els set anys que jo vaig pertànyer a la junta del Montal puc donar la garantia que mai no va sortir cap assumpte polític de partit. Per tant, qui va treure la política en aquelles eleccions? Ho diré d'una manera ampla: la candidatura del senyor Núñez. I fent això van fer un mal favor al país. Però, és que qui fa política pel seu compte no pot ser del Barça, no pot anar enlloc?

—Durant les eleccions a vostè el van relacionar amb el PSUC. En aquest sentit el senyor Núñez va dir: “Es molt trist veure que determinats partits de signe marxista han donat consignes i han donat suport obertament al senyor Arino amb el seu beneplàcit”. Aquesta circumstància el va fer perdre vots?

—Nosaltres ens vam gastar uns 3,5 milions de pessetes en la candidatura. El senyor Núñez, més de 90. Tenia molts assessors i va començar a matxucar amb el tema de la política. Tinc unes declaracions d'en Núñez que deia: “Jo sóc un gran barcelonista. A tothom que faci un mal barcelonisme el destrossaré”. Això és molt gruixut, perquè, qui pot fer un judici del mal barcelonisme? La història del PSUC ve d'un col·loqui a Ràdio Barcelona. A la taula hi havia, entre d'altres, en Gutiérrez Díaz i jo. En un moment donat, i davant la pregunta de quin era el seu candidat ideal, el “Guti” va respondre “l'Arino”. De manera que dir que “el PSUC està al darrere de la nostra candidatura” era actuar amb autèntica mala fe. Posteriorment al senyor Núñez li va faltar temps per dir que jo no era més que un empleat del senyor Jordi Pujol. Per tant, en què quedem? Sóc del Pujol o del PSUC? Repassant documents d'aquella època m'esgarrijo. Vaig trobar una contraportada de la *Revista Barcelonista* del dia de les eleccions on es veia una fotografia trucada de la tribuna del Barça, per la part de fora, amb una pancarta que deia “F. PSUC Arino”. Això és autèntica mala fe. I això li pot passar a qualsevol persona que es presenti a les eleccions. A més, jo vaig ser membre fundador de CDC. Però quan això del PSUC ningú de l'aparell de Convergència va badar boca, cosa que al llarg dels anys, quan hi penses, et fastigueja molt. Vaig rebre moltes pressions extraportives, fora del Barça. Fins i tot perquè fes una condemna expressa del comunisme. Jo no havia de negar el que no era.

—S'ha comentat en més d'una ocasió que una de les grans obsessions del president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, ha estat controlar el Barça amb algun president afí al seu partit...

—Jo penso que el president pot estar preocupat en un moment que hi hagi un president del Barça que no tingui contrincants, que es convoquin eleccions i no

més hi hagi un candidat. En el cas del Cambra tinc alguna referència que es va fer tot el que calia i una mica més perquè en sortís candidat, però bàsicament perquè el senyor Núñez no estigués sense contrincant.

—Cruyff i Rexach, jugadors en actiu l'any 1978, van donar el seu suport al grup de Josep Lluís Núñez. Aquesta acció fou de les més determinants per al resultat final?

—Sí, perquè a més es va manipular molt. Un futur president no pot comprometre les seves actuacions

“Al Barça sempre ha manat la gent del sector especulatiu del moment: el ram del cotó, del ferro, de la construcció...”

▶▶

"Aspirar actualment a la presidència del Barça vol dir haver marcat una filosofia, contrastar-la amb la gent, tenir el caliu suficient, i això no passa, no hi és."

futures amb ningú. El Cruyff i el Rexach estaven en actiu i van rebre una sèrie de favors a canvi.

—*Creu que la candidatura de Nicolau Casaus, que després de les eleccions entrà a formar part de la junta directiva d'en Núñez, el va perjudicar?*

—Em va fer perdre vots, no molts. Quasi a totes les reunions que havíem fet entre els candidats, en Núñez i en Casaus sortien de bracet tot i ser contrincants. Els estratègics de la campanya d'en Núñez ho van fer molt bé. Van calcular amb qui es podrien aliar per fer-me perdre més vots, com desgastar més la meva imatge. A en Casaus li feia molta il·lusió ser president del Barça. Estava disposat a ser-ho un any o dos i llavors deixar-me la presidència. Això si hagués acceptat la proposta que em va llançar un membre de la seva candidatura. Però jo vaig dir, "i això ho farem per escrit?, quines garanties en tinc?". Vaig dir que valia més perdre amb dignitat.

—*Què va passar amb Víctor Sagi, el candidat que, segons les enquestes, anava més ben col·locat per guanyar aquelles eleccions?*

—En Sagi era un home de bona fe, que no venia del món del futbol. Va tenir el suport de l'antiga junta del Barça i de l'alta direcció de Banca Catalana ja que n'era conseller. En una final de Copa contra el Las Palmas a Madrid hi va haver una persona que va convocar, abans i després del partit, els candidats en una habitació d'un hotel per fer-hi un sopar fred. Allà se'n va ensenyar una carta on deia que el senyor Víctor Sagi tenia algun embolic personal i que per aquesta raó s'hauria de retirar. I que si no es retirava donaria llum a aquesta situació i a més li treurien l'exclusiva de publicitat al camp. I al cap de pocs dies en Sagi es va retirar.

—*Es que fins i tot hi va haver espionatge durant la campanya?*

—Hi havia dossiers, però no només del Sagi sinó de tots els candidats. Quan un diu que destrossarà el mal barcelonista, bé ha de tenir elements per a fer-ho. A mi em van oferir un dossier sobre en Núñez perquè el comprés i el publicqués. No ho vaig fer. Hi havia gent que es dedicava a elaborar-los i a vendre'ls, i també és possible que hi hagués algú que els manés fer.

—*Es poden arribar a comprar vots en unes eleccions a Can Barça?*

—I tant, i tant. A tant la signatura. El vot no es compra, però la signatura per la candidatura sí, es paga a tant per la signatura.

—*He llegit que el van arribar a amenaçar de mort durant la campanya electoral, és cert?*

—Vaig rebre amenaces de mort un mes abans de ce-

lebrar-se les eleccions, de manera continuada. Això és molt desagradable, sobretot per a la dona i per als fills. Per a un nen és molt dur posar-se al telèfon i sentir dir "escolta, si el teu pare no plega, ens el carregarem". D'això, no se'n pot fer gaire cas. Són quatre despistats, com despistats foren els qui van cantar el "Cara al sol" a Núñez quan va guanyar les eleccions.

—*Vostè, instants després de la victòria d'en Núñez, va dir: "Avui ha perdut el Barça". Què significava exactament aquesta frase?*

—Des de la meua filosofia, el Barça no pot ser només un equip de diners, especulatiu, de ciment. Es perdia l'oportunitat de fer les coses d'una certa manera.

—*També va comentar el decisiu paper que havien tingut les famílies periodístiques barcelonines...*

—Hi hagué una campanya en contra meua: la foto relacionant-me amb el PSUC a la *Revista Barcelonista*, el *Noticiero Universal*, que va dur a terme una campanya dirigida per una persona que actualment està dins l'equip del Barcelona com a premi de tots aquests serveis. Em van dir que si aquest professional no es decantava per mi amb algun article, la cosa no aniria massa bé. L'emissari que va anar a parlar amb ell em va dir que el preu de tot plegat era un milió de pessetes. Nosaltres no vam dir res, però vam tenir una altra reunió perquè jo creia que ens podria assessorar. Vam celebrar un dinar i aquest personatge em diu: "Miri, senyor Ariño, li haig de fer evident una cosa: jo sóc una puta cara". Li vaig respondre que no havíem vingut a parlar de putes, sinó del Barça. I allà es va acabar la conversa. Per tant, i tornant a les famílies periodístiques, recomanaria a qui es presenti que no accepti ni un duro de cap mitjà, ja que en cas

contrari està perdut.

—*Després de les eleccions de 1978, no ha pensat mai de tornar-se a presentar? L'han temptat per a què ho fes?*

—No, miri unes eleccions són molt dures. Jo em vaig fer un tip de fer quilòmetres, ho havia de compaginar amb el meu treball. Es pot fer una vegada, però més... Aquests dies he tornat a recordar la frase de Núñez "qui faci un mal barcelonisme, el destrossaré" i passar-te la vida aguantant que et continuïn empaitant, buscant-ne contínuament les pessigolles... adéu siau! Aspirar actualment a la presidència del Barça vol dir haver marcat una filosofia, contrastar-la amb la gent, tenir el caliu suficient, i això no passa, no hi és. Durant aquests anys només n'ha sortit un, de candidat, i forçadet. I quan es convoquen eleccions ningú no es queixa d'aquesta situació.

"Hi havia dossiers de tots els candidats. Quan un diu que destrossarà el mal barcelonista, bé ha de tenir elements per a fer-ho. A mi em van oferir un dossier de Núñez perquè el comprés i el publicqués. No ho vaig fer."

SUSANNA SÁEZ

—*Quin consell donaria a qui vulgui arribar a la presidència del Barça?*

—Presentar-se a candidat del Barça no és qualsevol cosa, és molt més dur i difícil del que la gent es pot pensar. I per a aquell que es vulgui presentar li diré que el període de recollida de firmes acostuma a ser molt curt i difícil ja que una part dels socis del Barça estan il·localitzables o figuren amb un altre nom. S'ha de treballar amb molt de temps i s'ha de fer un gran esforç de tracte amb gent que vol aportar diners per assegurar-se després un lloc a la junta, i amb els mitjans de comunicació, amb què s'han de fer moltes tracamanyes. Tot plegat, posat en un cove, és molt difícil. D'il·lusió, sempre n'hi ha molta, però s'ha de valorar tot això. M'ofereixo perquè si algú vol algun consell estic obert a ajudar-lo, a estimular-lo perquè m'agradaria que sortissin cinc o sis candidats. Això seria molt bo, tot i que no és contradictori que a l'hora de la veritat s'unissin per fer un front comú. I als candidats, també els diria que tinguin en compte que l'esport s'ha professionalitzat molt i que per tenir un equip per competir a alt nivell no ens podem moure només per sensibilitats. Si el planter, que tots ens estimem, no dóna grans figures, s'han d'anar a buscar a fora. Els nous temps així ho demanen.

"M'ofereixo perquè si algú vol algun consell estic obert a ajudar-lo, a estimular-lo perquè m'agradaria que sortissin cinc o sis candidats. Això seria molt bo, tot i que no és contradictori que a l'hora de la veritat s'unissin per fer un front comú."

Jordi Finestres

VIII PREMIS DE LITERATURA "VILA DE MISLATA" 1997

CENTRE CULTURAL MISLATA
ÀREA DE CULTURA

MIAjuntament Mislata

Ajuntament de Mislata en anys més coneguts als Premis de Literatura "Vila de Mislata", en les modalitats de poesia i de narrativa breu. Es tracta d'un concurs anual regular i de caràcter obert.

BASES

1. PARTICIPANTS

Poden participar tots els autors que així ho desitgin, sense importar-ne el país d'origen i sempre que els treballs estiguen redactats en qualsevol de les dues llengües de la Comunitat Valenciana: valencià o castellà.

2. MODALITATS

STH estableixen dos gèneres amb les seues respectives modalitats lingüístiques.

Narrativa en valencià i narrativa en castellà

Podrà participar qualsevol treball escrit en les diverses varietats dels esmentats dominis lingüístics.

I es narracions no podran ultrapassar els dotze folis mecanografiats a doble espai i per una cara.

Les obres que opten a algun dels premis hauran de ser rigorosament índexades.

Poesia en valencià i poesia en castellà

Podrà participar qualsevol treball escrit en qualsevol de les varietats dels esmentats dominis lingüístics.

Els originals no podran adreçar-se ni a cap persona i consistiran en un o diversos octets.

Les obres que opten a algun dels premis hauran de ser rigorosament índexades.

3. NORMES DE PARTICIPACIÓ I TERMINI D'ENTREGA

Els originals es presentaran per quadruplicat, estaran signats amb un tema (frase, pseudònim o paraula-clau) i hauran d'acompanyar-se amb una pica o sobre blanc. A l'interior del sobre es farà constar el títol de l'obra i el tema, a més a més, a dins, la data, una fotocòpia del CNR de l'autor i el fullon d'inscripció adquirit degudament omplert. Si no fóra possible adjuntar el fullon d'inscripció, s'hi faran constar les dades personals i bancàries de l'autor, l'adreça i el telèfon.

Cada autor podrà presentar al màxim una sola obra per modalitat. Els originals es poden fer arribar personalment o lliurats a por correu a:

CENTRE CULTURAL DE MISLATA

Premis de Literatura "Vila de Mislata", 1997

(Mislata a que pertany el lloc de presentació)

Av. Gregori Gela, 34

46820 MISLATA (València)

El termini de presentació de les obres acabarà el 15 de setembre de 1997. No es obriran que no s'arriben a les condicions establertes en les bases 2 i 3, segons automàticament exclusos del concurs.

4. PREMIS I PUBLICACIÓ DE LES OBRES GUANYADORES

Es concediran quatre premis amb una dotació econòmica de 100.000 pessetes per cadascun i llengües. Aquesta dotació serà indivisible i no es podrà concedir cap premi en resultat d'empat.

La despesa del jurat que téra irrecuperable tindrà lloc al llarg del mes de novembre de 1997 i es comunicará personalment a les persones premiades i per correu als restants participants.

El jurat podrà declarar desvirt qualsevol dels quatre premis.

L'Ajuntament de Mislata es reservant una còpia de cadascun dels treballs presentats, que es destinaran a l'increment dels fons bibliogràfics municipals.

No es tornaran els originals no premiats si l'autor no ho desitja replaçar-los personalment o per mitjà d'una persona autoritzada en el termini màxim de dos mesos des de la data de celebració del jurat.

Els treballs premiats es publicaran en forma de plaquetes en una edició de 500 exemplars en el termini màxim d'un any des de la concessió del premi.

Els autors o a finals questionats en relació lingüística i morfològica es seus drets per la seva poesia redactada o per a la inclusió de l'original en una obra més amplia, sempre que facen constar a la presentació del seu manuscrit del Premi de Literatura "Vila de Mislata" en la modalitat i gènere en què concorre.

STH estableixen quatre jurats que treballaran de forma col·laborativa i independent per a cadascun dels gèneres.

Els membres del jurat de la modalitat de narrativa en valencià són: Ferran Cremades, Josep Lozano i Josep Franco.

Els membres del jurat de la modalitat de narrativa en castellà són: Allons Corvera, Victor Oranga i Pilar Pedraza.

Els membres del jurat de la modalitat de poesia en valencià són: Francisco Collado, Maria Fullana i Jaume Pérez Montaner.

Els membres del jurat de la modalitat de poesia en castellà són: Maria Beneyto, Rafael B. Añón i Jesús Huguet.

5. DISPOSICIÓ FINAL

La presentació dels originals significa la plena acceptació de les bases. En qualsevol cas, el jurat podrà resoldre les qüestions no previstes en aquestes bases.

AJUNTAMENT DE MISLATA
RECTORIA DE CULTURA